

Ens han lligat de peus i mans i ens han deixat a l'ombra d'una figuera molt grossa; les mosques se'ns mengen. Som al marge d'un *bai*, una clapa de terra on tan sols creixen herbes al voltant d'un gran toll d'aigua que atrau els animals assedegats, però ara, en aquest, només hi ha ocells i uns pocs ximpanzés amagats fent cridòria a les branques més altes dels arbres. A l'aigua hi ha peixos que salten per cruspír-se les mosques atretes pels fems. Hi ha un barracot de canya amb cobert de branques de palmera a l'altra banda del *bai*. La terra d'aquesta zona és vermella, i el fang trepitjat que envolta l'aigua em sembla una més de les ferides que patim, però la terra no sagna. A uns sis o set metres d'on som nosaltres hi ha mitja dotzena de noiets lligades i amuntegades com nosaltres a sota d'una palmera molt alta, n'hi ha que encara ploren. Els nois ens coneixem tots perquè anem a la mateixa escola, escoltem música plegats i juguem a futbol, però a elles no les conec tant.

Fa estona que els soldats dormen a ple sol. S'han cansat de riure, de disparar trets a l'aire, de beure cervesa, i ara ronquen malgrat les mosques, la pudor de sang, de suor, de pixats i de cervesa vessada. Tinc molta set i dec estar delirant perquè allà on miro hi veig la brillantor de l'aigua fresca.

Un dels soldats m'ha clavat un cop de culata a les costelles, em dec haver adormit una estona. Miro al meu voltant, tots els ulls em miren aterrits, el malson és això.

Algú acaba de posar un rap que sona tan fort que no sentim ni els nostres gemecs ni la fressa dels ocells i les mones. Un soldat se'ns acosta. És alt i cepat, el

llavi inferior li penja de manera que sempre se li veuen les dents de sota.

—Sóc el tinent Vincent K de la Unió de Patriotes Congolesa, UPC. Benvinguts al nostre campament i al nostre exèrcit. Primer de tot vull aclarir, per si encara no ho heu entès, que els soldats que atacaren el vostre campament eren tropes de l'APR, l'Exèrcit Patriòtic Ruandès. Nosaltres, en les lluites entre els hutus i els tutsis no hi entrem, però ens toca els collons que facin la guerra en el nostre territori, perquè aquestes matances són excuses per desviar l'atenció del seu objectiu vertader, que és fer-se els amos de les nostres riqueses minerals. El nostre servei d'intel·ligència ens va alertar que es produiria aquest atac, però les seves forces eren superiors a les nostres, reben diners i armament dels americans, els cabrons, i per això només hem pogut salvar-vos a uns quants. Ens hem abocat als joves perquè no ens podem fer càrrec de tothom, cosa que aviat comprendreu.

”Sou afortunats, aquí farem de vosaltres uns bons soldats per a la causa del poble congolès. Ja sé que la majoria no heu nascut aquí, que sou ruandesos, però creieu-me: ara per ara no podeu aspirar a res més que no sigui formar part de les nostres tropes. Us ensenyarem a tenir disciplina, a obeir les ordres, qualsevol ordre que us doni el vostre cap. Apreneu a disparar amb això –i ens mostra el fusell que li penja de les espatlles–, la millor arma que hi ha al món, el kalàixnikov, que serà la vostra mare, la vostra germana, la vostra dona i la vostra puta, i aprendreu a atacar i a defensar-vos. En definitiva, abans que no us penseu, sereu homes de profit i no una colla de marietes incapaçs de defensar-vos, com tots els que viuen als camps de refugiats, i avui n'heu tingut la prova. Els camps, no sé si us en havíeu adonat, la majoria els controlen homes i dones blancs o lacais seus negres que només poden servir els interessos europeus i nord-americans.

Mentre ens arenga, de cara a nosaltres i d'esquena a les noies, que l'escolten amb la mateixa ànsia i temor que

nosaltres, han anat apareixent més soldats que masteguen xiclet ensenyant tota la boca oberta, es graten arreu del cos, escupen i es tiren pets sorollosos que fan endurir la mirada i empal·lidir la cara del tinent Vincent K, sense que amb això tampoc aconseguixi canviar l'actitud provocadora i fanfarrona dels seus subordinats.

—Tu, Michel —li diu el tinent a un d'ells, el més vell amb diferència dels altres, menut i arrugat com una mona però amb les cames nerviüdes i els braços encara forts—, agafa un dels nois i porta'l amb les noies.

El vell se separa de la colla fatxada i bellugadissa dels soldats i agafa pel braç el Marcel, però abans li ha tallat les cordes que el lligaven de mans i peus i ha desfet el nus de la corda que el mantenia unit a nosaltres. Tinc sort que no m'ha tocat a mi, però el cor se m'encongeix perquè és amic meu i un dels millors alumnes de l'escola. L'escola..., tan poc com m'agrada haver-hi d'anar cada dia i què no donaria ara per estar assegut al terra polsós, repetint alguna cosa que la mestra ha acabat d'escriure a la pissarra!

Separat de la resta del grup, el meu amic em sembla més indefens i més jove. Té les cames molt llargues i primes, com les d'un serpentari, i sovint en fem broma, però el cert és que l'envegem perquè gairebé sempre ens guanya les curses de velocitat.

—Escull-ne una —li diu.

Una d'elles és la seva germana, una altra és una cosina. Què farà? Què faria jo? Potser només la volen per interrogar-la, tot i que no se m'acut què pot dir-los que no sàpiguen. Però el Marcel no té més temps per decidir-se perquè el tinent l'empeny amb la punta del fusell. El meu amic assenyala la Margot, una tutsi, com jo, filla d'un matrimoni mixt entre una tutsi i un hutu, i com que el meu amic és hutu, penso que la seva elecció ha estat deliberada i una glopada amarga em puja des de l'estómac. Creuo una mirada aterrida amb el germà de la noia, el François, quan un parell de soldats, a urpades, li

estripen la roba fins deixar-la nua i d'un cop de culata al ventre la tiren a terra.

—Folla-te-la!

El François, més aterrit que cap de nosaltres, amb els seus moviments desesperats, ens sacseja i arrossega enfora. Ella somriu al Marcel per tranquil·litzar-lo, no vol que l'única persona que ara pot protegir-la perdi la vida.

—Va noi, afanya't. Com més aviat acabis, més aviat podreu tots beure i menjar alguna cosa.

La sola menció de la beguda m'omple la boca de saliva i és prou per desitjar que el Marcel enllesteixi d'una vegada, tot i que en acabat de pensar-ho m'ho recrimino. Al tinent se li acaba la paciència i dispara una ràfega a l'aire. Quan el Marcel s'abaixa els pantalons i s'agenolla al davant de les cames obertes de la noia, el François, d'una forta estrebada, s'allibera de les cordes i corre cap a ells, però el tinent l'agafa, li estreny el coll amb una sola mà i l'obliga a mirar-los.

—Bé —diu el tinent al Marcel—, ara que ja ets un home t'ensenyaré com funciona això —es desempallega del fusell com pot perquè encara té el François agafat pel coll—, però t'aviso que si goses voler escapar-te, o fer mal a qualsevol de nosaltres, tots els teus amics moriran, t'ho juro. Bé, aclarida la situació, acosta't. Ho veus? Aquí hi ha el gallet, només l'has de prémer amb una sola mà —apunta el fusell cap a la foscúria dels arbres i dispara una nova ràfega de bales—. Prova-ho.

El Marcel l'agafa, apunta en la mateixa direcció i dispara.

—Molt bé, noi, molt bé. Ja veig que ets llest i que faré de tu un bon soldat. Ara has de disparar a ell —i sacseja el François—, però abans li donarem avantatge. Corre, noi, corre si vols salvar la vida.

Veiem el François que travessa la clapa de terra i herba fugint com una sitatunga cap a la foscó dels arbres, mentre els trets del kalàixnikov apaguen els crits de desesperació de la seva germana.

Quan obre els ulls, encara no s'ha esvaït del tot aquella foscúria de la jungla del malson, però el blau omnipresent del cel i del mar que l'envolta aviat l'esborra. A la proa de la pastera, drets, els dos patrons algerians discuteixen acaloradament perquè, segons ha entès que diuen, la deriva se'ls emporta cap a Tunísia. Fins i tot ell, que mai no havia estat al mig del mar i que no sap un borrall de navegació, s'adona que el fort corrent els empeny en direcció contrària al sol, que ara es pon. El passatge està amuntegat, i tot i que ha fet molta calor, la brisa que ara els arriba és refrescant. D'una ullada comprova que ningú no porta res més que la roba lleugera que du posada, és clar que a hores d'ara haurien d'estar a punt de veure terra. La discussió entre els patrons continua, i el Hassan fa mofa d'amagat d'ells, després s'encongeix d'espatlles i li somriu. Aquests tipus són uns exagerats, tranquil, que tot va bé; li sembla que li diu.